

Győrffy Ákos

(La Montagna Incantata)

Egy olasz férfi aludt a repülőtér várótermében,
térdéről a padlóra hullott Thomas Mann *Varázshegye*:
La Montagna Incantata.

Szófiában hóvihár tombolt.
Már világosodott, amikor végre ágyba kerültem.
Odakint még zuhogott a hó,
fájni kezdett a fogam.
Amikor később rövid időre kisütött a nap,
előbukkantak a közeli Vitosa-hegység hótól szikrázó sziklagerincei.
Kerestem egy olyan kávézót, ahonnan nézhetem a hegyeket.

Az esti könyvbemutatón egy bolgár költő azt kérdezte tőlem,
hogyan szerintem mikor omlik össze a civilizációnk.
Már összeomlott, válaszoltam,
amire harsány kacagás volt a válasz.

A leghátsó sorban egy hajléktalan ült,
átható hűgyszagát a színpadon is éreztem.
A műsor végén odajött gratulálni,
közben a zsebeit degeszre tömte pogácsákkal.
Az ajándékba kapott üveg bort neki adtam,
kézipoggyászként úgysem vihettek volna fel a repülőre.

(Riewend, The Edge of Heaven)

Állok egy tv-torony tetején, ami lassan forog körbe.
Szabályos időközönként kattann egyet forgás közben.
Félek ettől a kattánásokkal súlyosbított, lassú forgástól.
Néha még álmodom vele.
Az egyik tanárnő lehajol hozzám és mutatja,
hogyan messze lent van egy fal,
és a falon túl egy másik város, ami igazából ugyanez a város,
de mégis egy másik város.
Ma sem értem, miből gondolta, hogy érteni fogom, miről beszél.
Berlin, 1985.

Harminc gyerek, mindenkin
egy Híradástechnika Szövetkezet feliratú fehér sapka.
Elhagytuk Berlint, zötyögött a busz,
betonelemekből állt az út.

Ezt az utat még a Führer építette,
azért van ilyen jó állapotban, mondta a sofőr a tanárnőnek.
Nem tudtam, ki az a Führer.
Olyasminek képzeltem,
mint a népmesékben a török császár.

Riewendben, egy kelet-német faluban táboroztunk.
Riewend Kinderferienlager, DDR.
Emlékszem egy tóra, ahová minden reggel lejártunk.
Ott tanultam meg úszni.
Szerelmes lettem egy nálam három évvel idősebb lányba.
Elbűvölten néztem,
ahogy a Wham *The Edge Of Heaven* című dalára táncol a tábori diszkóban.

Egy áruház, ahol zseblámpán,
wc-papíron és savanyú uborkán kívül nem lehetett kapni semmi mást.
Egy hosszú polc tele zseblámpákkal.
Alatta az uborkásüvegek. A sarokban nagy halmokban a wc-papír.
A többi polc üres.
A zseblámpának nem tudtam ellenállni, vettem egyet.
Éjszakánként kiültem vele a tábori faház küszöbére,
és bevilágítottam a fák közé.
Vagy fel a sötét égbe. A sötét égen látszott, meddig ér a fénye.

Nagy, üres térségeket láttam Berlinben a házak között.
Mintha hatalmas, elhagyatott parkolók lettek volna,
még fű sem nőtt rajtuk.
Némelyik ilyen térség sarkában óriási téglakupacok.
A tanárnő mesélte,
hogyan ezek a háborúban elpusztult városnegyedek hült helyei.

Megnyertem a tábori pingpongbajnokságot.
Annak a lánynak nyertem meg, csak azért, hogy lássa,
ahogy megnyerem.
Mintha nem is én játszottam volna.
Salinger valamelyik regényét olvasva jöttem rá később,
hogy én is ugyanúgy játszottam akkor,
mint Seymour Glass, amikor elgurította az utcán a golyót,
és már a gurítás pillanatában tudta,
hogy tökéletes találata lesz.

(Boroskancsókkal megrakott asztalok)

Októberben a legszebb a tó,
de talán nem is a szépség a legjobb kifejezés.
A szépségről amúgy sem tudható, hogy micsoda.

Az üres strandok,
a bedeszkázott bazársorok mindennél megnyugtatóbb látványa.
Nevezhető-e emlékek az a kép,
amely már soha nem bukkan fel senki emberfia lelkében.
Ha nincs, aki emlékezzen, mi lesz a képekkel.

A móló mellvédjének dőlve álltam.
Néztem a vizet, a csillogást.
Napfényből és vízből épült
templomok a tó tükkrén.

Néztem a többieket, ahogy fotózzák a vizet,
a szőlőhegyet.
Nincs mit mondanom nekik,
ahogy nekik sincs mondanivalójuk a számomra.

Szüret ideje van.
A hegyi kápolnában harangoznak.
A kopaszodó diófák alatt sajttal,
friss kenyérrel és boroskancsókkal megrakott asztalok.

GreCsó Krisztián

GreCsónak hívják

Amikor minden szentnek
Maga felé húzott a keze,
És az élet *all-in-on* állt,
Meztelenül ász, király, dáma,

Zsírosra fogdosva
Az olcsó, cinkelt lapok is,
A fájdalomcsillapítók
Delírium-dagonyájában